

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

Μορφή στην Ιστορία:
ο Ελληνισμός και η Μοίρα
του Βυζαντίου

24 Μαΐου 2017

(α' έκδοση 23 Ιανουαρίου 2014)

I

Τότε και Τώρα:

**Η Ιστορία επαναλαμβάνεται
γιατί ο Χρόνος έχει Περιοδική Δομή**

Στο Βυζάντιο, όλως ιδιαίτερα στο Βυζάντιο της πολιτικοστρατιωτικής αποδυνάμωσης, παρακμής και αποτυχίας, παρατηρείται μια παράξενη και υπερβολική εμμονή της πολιτικής εξουσίας ως επί το πλείστον για το θέμα της Ένωσης των Εκκλησιών.

Το παράξενο και το υπερβολικό οφείλεται στο ότι άλλοι συσχετισμοί καλούσαν σε περίσκεψη και ανάλυση, και θα μπορούσαν, θα έπρεπε, να αποτελούν άξονες εναλλακτικής τουλάχιστον στρατηγικής. Ο συντονισμός του Αυτοκράτορα της Ανατολής π. χ. με τον Γερμανό Αυτοκράτορα είναι μια προφανής σχετική δυνατότητα, εν όψει μάλιστα των έντονων αντιπαραθέσεων μεταξύ αυτού και του Πάπα.

Όμως αντιθέτως, το μονομανές βάρος για τους πλείστους Βυζαντινούς ηγέτες έπεφτε στην Ένωση. Ακόμη και όταν ανεφέροντο σε σχέσεις προς ισχυρές ή μη Ιταλικές πόλεις και ηγεμονίες, η εστία της σκέψης ήταν η Ρώμη ως Παπική Έδρα.

Η απάντηση στο αίνιγμα δίνεται αν αναλογισθούμε την ανικανότητα της Βυζαντινής ηγεσίας, κυρίως μετά την Μακεδονική δυναστεία. Λόγω αυτής της ανικανότητας, συνδυασμοί που απαιτούσαν συνεχείς «στοχαστικές προσαρμογές», βαθειά ανάλυση και συνθετική προβλεπτικότητα, απεφεύγοντο. Προτιμητέες ήταν σχέσεις συμβατές με πολύ χαμηλή απόδοση της Βυζαντινής κοινωνίας, προπάντων εν αναφορά προς την ποιότητα της λειτουργίας των ηγετικών της ομάδων.

Στην ουσία το ηγετικό κατεστημένο ήθελε να μην είναι ηγετικό, να απολαμβάνει τα προνόμια της ολιγαρχικής δομής της κοινωνικής πραγματικότητας χωρίς το βάρος της πολιτικής διαχείρισης των πραγμάτων και της πολιτικής ευθύνης για αυτήν. Και από αυτήν την άποψη, τίποτα καλύτερο από την επικέντρωση της εξωτερικής πολιτικής στο θέμα της πίστωσης και της ένωσης. «Ας χειρίζεται τα θέματα της αυτοκρατορίας ο Πάπας, αφού θα του προσφέρουμε την πνευματική υποταγή μας, και δεδομένου ότι αυτός θέλει να κραδαίνει και την πνευματική και την κοσμική σπάθη. Τα ιδιοτελή συμφέροντά μας δεν πρόκειται να τα θίξει, αντίθετα θα τα εξασφαλίσουμε χωρίς δικό μας κόπο.»

Πιο συγκεκριμένα πάρετε παράδειγμα την Τουρκική Σελτζουκική και Οθωμανική απειλή. Το να την αντιμετωπίσει το Βυζαντινό Καθεστώς επινοώντας και εφαρμόζοντας δυναμική στρατηγική προς αυτούς, προς τον Γερμανό Αυτοκράτορα, προς άλλες δυνάμεις, προϋποθέτει ένα υψηλό επίπεδο ισχύος και εκ μέρους της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας της ίδιας. Με αδύναμο και αναξιόπιστο δεν κάνει δουλειά κανείς. Αλλά το Βυζαντινό Καθεστώς είχε χάσει την επαφή με την Κοινωνία αφ' ότου είχε καταστεί μια ολιγαρχία της μεγάλης γαιοκτημοσύνης και των γενών (από τους Κομνηνούς και μετά). Η ταχύτατη πρόοδος της Τουρκικής επέκτασης είναι τόσο απόδειξη του Τουρκικού δυναμισμού, όσο και του διευρυνόμενου χάσματος μεταξύ Καθεστώτος και πληθυσμών της Αυτοκρατορίας. **Η**

βαρειά φορολογία γονάτιζε όλες τις ομάδες, η δε ταυτότητα της πίστεως και ο Ελληνισμός που την καθόριζε ήταν σε πρώτη προσφορά για πώληση όταν έφθανε η μία κρίση μετά την άλλη.

Καμμία λοιπόν δυνατότητα δημιουργικής στρατηγικής, μόνο κουτοπόνηροι υπολογισμοί και κοροϊδαπάτες προς όλους με κέντρο την Ένωση των Εκκλησιών.

Πλήρως αναποτελεσματική στρατηγική. Δεν περνούσε με τους πληθυσμούς της Αυτοκρατορίας. Κι αν περνούσε δεν μπορούσε να κάμει πολλά πράγματα ο Πάπας. Κι αν μπορούσε θα είχαν άλλοι (αυτοί που θα παρακινούσε ο Πάπας) τα συμφέροντα και συνεπώς τον ενεργό λόγο στα πράγματα, με τους οποίους θα μπορούσε και θα έπρεπε το Βυζάντιο να είχε έλθει σε συνεννόηση από την αρχή χωρίς την αναποτελεσματική διαμεσολάβησή του.

Το Βυζαντινό Καθεστώς θα ήθελε φυσικά όντως να εκράδαινε ο Πάπας αμφότερες τις ρομφαίες. Το φαιδρό είναι ότι προέβαινε σε συνεννοήσεις με αυτόν ακόμη και όταν καλά – καλά δεν καλοκρατούσε ούτε την πνευματική σπάθη στα χέρια του: φέρ' ειπείν, πριν την Φερράρα – Φλωρεντία ήδη είχε ανάψει η σπίθα της Μεταρρύθμισης με την Σύνοδο της Βασιλείας προς περιορισμό της εξουσίας της Ρώμης στην Εκκλησία. Το σκέφτηκε η πολιτική εξουσία στη Κωνσταντινούπολη, αλλά πήγε στον Πάπα, και πέρασε καλά!

Τώρα ελάτε στην τωρινή πραγματικότητα. Αντί για κοινή πίστη και μια Εκκλησία βάλτε κοινό νόμισμα και ενωμένη Ευρώπη. Αντί Βυζαντινή ολιγαρχία θέστε ΝεοΕλληνική ολιγαρχία. Και αντί για Βυζαντινισμό (και ότι αυτό σημαίνει για τον Ευρωπαίο) νοείστε ΝεοΕλληνισμό (και ότι αυτό δηλώνει για τον Ευρωπαίο).

Και ιδού, φως εγένετο.

II

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Με την κατάρρευση του Συστήματος Ισχύος της Εποχής του Χαλκού στο τέλος της δεύτερης χιλιετίας π.Χ., αρχίζει μια Νέα Φάση στην ανθρώπινη ιστορία. Οι εξελίξεις της νέας Περιόδου αυτής του Σιδήρου και του Φωτός κατέληξαν στη γεωπολιτική ενότητα του Κόσμου του Πολιτισμού, υπό την πνευματική σφραγίδα του Ελληνισμού και τη διοικητική ρώμη της Ρώμης. **Ταυτόχρονα με τη συγκρότηση της ενιαίας Αυτοκρατορίας (27 π.Χ. ο Οκταβιανός ονομάζεται Augustus και αυτοκρατορικάς διέπει τη διοίκηση), η πνοή του Κλασσικού έχει διαδράμει τη φάση της εγκόσμιας Τελεολογίας και εισέλθει σε αυτήν του αναχωρητικού Λυτρωτισμού. Και οι δυο φάσεις συναποτελούν αναπόσπαστες όψεις της Ελληνικής ολοκληρίας, όπως η Απολλώνεια λατρεία και ο Διονυσιακός Ορφισμός. Η πρώτη ροπή σημαίνει τη μετάβαση από το Είναι στη φαινομένη Μορφή, από το αχαρακτήριστο Απόλυτο στη Μορφή του Φαινομένου, στο Πέρασ που συνιστά το Ον. Αποτελεί τη Φάση του Περατουμένου, συνεπώς και του Κεχωρισμένου. Αντιθέτως ο Λυτρωτισμός εκφράζει την ανάστροφη πορεία από τη Μορφή στο Απόλυτο, από τον Κόσμο των Φαινομένων στο καθ' εαυτό Είναι. Με τον Λυτρωτισμό ο άνθρωπος επιζητεί τον ησυχασμό στο Απόλυτο Είναι αντί του ακάθεκτου αγώνα αριστείας, του αυτοδικαίωτου τέλους της**

Μορφής εν πέρατι. Τελειότητα θα πει ισχυρή οντολογική κατάφαση της ιδιαιτερότητας, άκρα ένταση στην περάτωση μορφής συγκεκριμένης ουσίας. Λύτρωση αντιθέτως προϋποθέτει ενιαία απόλυτη αλήθεια, χωρίς ειδικό κάλλος ωρισμένης φανέρωσης.

Η γεωπολιτική ενοποίηση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας συμπίπτει αναγκαία με τον Συγκριτισμό των θρησκευτικών μορφών προς αναρπασμό από την μορφή στο Απόλυτο. Ο γεωπολιτικός Οικουμενισμός συνοδεύτηκε από τον πολιτισμικό και θρησκευτικό Οικουμενισμό. Η Ρώμη πραγμάτωσε δια της ισχύος τη γεωπολιτική ενοποίηση της οικουμένης. Ο Ελληνισμός αποτέλεσε την πολιτισμική ολοκλήρωσή της.

Στη θρησκευτικότητα η σύγκραση κατευθύνθηκε προς την ταύτιση της διπολικότητας Απόλλωνος – Διονύσου, που στον Ελληνισμό αντικατέστησε την πάγκοινη Λατρεία της Γονιμότητας και τον Νόμο της Περιοδικότητας. **Ο θρησκευτικός Συγκριτισμός της Παγκοσμιοποίησης κατέληξε κυρίως σε δυο πανίσχυρα σύμβολα που συνεπλάκησαν προς απαρτισμό της έκφρασης του απόλυτου βιώματος της λύτρωσης: τον Ήλιο και τον Χριστό. Επικράτησε ο δεύτερος ως ανθρωπομορφικός, κατά το γνήσιο Ελληνικό Πνεύμα, το οποίο ούτε τα Ηλιακά Χαρακτηριστικά του Απόλλωνα δεν ετόνισε.**

Ο Ήλιος εξέφραζε πάντα τη φωτεινή αιτία των νόμων του σκότους, την ουράνια αρχή της χθόνιας γονιμότητας, το σταθερό σημείο της χρονικής περιοδικότητας. Σε αυτόν συνέπιπταν συμβολικώς Απόλλων και Διόνυσος. Αλλά ηττήθη στον αγώνα με τον Χριστό επί Ελληνικού πεδίου, για τον ίδιο ουσιωδώς λόγο για τον οποίο ο συμβολικός Φαλλός του Δωρικού Συνοχέα και Άμύντορα και Οδηγού, πηγή αιώνια της χρονικής φωτοχυσίας στον Ελληνισμό, επ-εφάνη ως Πρωθήβης Πάγκαλλος μάλλον παρά σαν Ανίκητος Ήλιος. **Η διπολικότητα Απόλλωνος-Διονύσου, συναιρούμενη σε ενότητα, θεμελίωσε τη λατρεία του**

Χριστού ως αιώνιου φωτός, εν χρόνω πάσχοντος τα πάθη της ύπαρξης. Ο Διαμελισμός του Διονύσου μεταλλάχθηκε αμεταβλήτως σε Σταύρωση του Υιού του Θεού. Η επικράτηση του καθ' όλα Ελληνικού Χριστιανισμού δεν ήταν έργο πολιτικοστρατιωτικού βιασμού ούτε ξενισμού του αλλοτρίου. Ήταν αναγκαία έκφραση του Ελληνικού βιώματος στην οικεία φάση του Λυτρωτισμού. Το δόγμα της Ορθοδοξίας περιστράφη ως περί υποστατικόν άξονα πέριξ του Χριστολογικού προβλήματος. Συνωδά παρηκολούθει και η Ελληνική Πνευματολογία. Ο Ευσέβιος ορθώς συνδέει χρονικά στο αιώνιο Σχέδιο του Θεού τη Σάρκωση του Θεού Λόγου με την αποκατάσταση του Ρωμαϊκού Imperium.

Η Ρώμη εξέπεσε από Αιώνια Πόλις τον 5ο αιώνα μ.Χ. Ασυνέχεια χασματώδης διέκοψε τον ιστορικό ειρμό μεταξύ παλαιάς Ρώμης ως οικουμενικής Αυτοκρατορίας, και της νέας Ρώμης ορεγομένης τα πνευματικά και κοσμικά πρωτεία στα εκβαρβαρωμένα Δυτικά μέρη του πρότερου ενιαίου Imperium.

[Η Ρώμη έπεσε, καταληφθείσα από τον Αλάριχο, ηγεμόνα των Δυτικών Φράγκων, το 410 μ.Χ. Η Πόλη, που η ουσία της συνίστατο στην πολιτικοστρατιωτική Δύναμη, έπαυσε τότε να είναι αιώνια. Η Δύναμή της ήταν εν χρόνω, και ο χρόνος της έληξε τότε. Αιώνια είναι η Αρχή και Εξουσία του Πνεύματος, και μόνη αληθώς αιωνία ανθρωπολογική παρουσία στον χρόνο είναι ιεροί τόποι, Δελφοί, Ολυμπία, Δήλος, Σπάρτη, Αθήνα του Χρυσού Αιώνα.

Η πτώση επαναλήφθηκε, προς διακωμώδηση, το 455, με κατακτητή τώρα τον Gaiseric, αρχηγό των Βανδάλων. Για 14 ημέρες, οι Βάνδαλοι εβανδάλισαν δημόσιες και ιδιωτικές ουσίες και περιουσίες, μετά δε, όταν δεν είχαν τί άλλο να κάνουν, επέστρεψαν στην Αφρική, κομίζοντας και χιλιάδες αιχμαλώτους για λύτρα, μεταξύ των οποίων και την Αυτοκράτειρα Ευδοξία με τις δυο θυγατέρες της. Αυτοκράτωρ ανακηρύχθη ο Marcus Maecilius Flavius Eparchius Avito από τους Γότθους στην Tolossa. Επισκέφθηκε την έδρα της «Αυτοκρατορίας» το τέλος του χρόνου, συνάντησε έντονη αντίδραση από πάντες, και έφυγε εκδιωκόμενος λίγους μήνες αργότερα, τον Οκτώβριο του 456 μ.Χ. Συνελήφθη και εκθρονίστηκε, αλλά γλίτωσε τη ζωή του εκλεγόμενος επίσκοπος στην πόλη της ταπείνωσής του, την Placentia. Μετά από ένα *interregnum* αμηχανίας, ο Αυτοκράτωρ της Ανατολής Λέων στην Κωνσταντινούπολη όρισε τον Julius Valerianus Majorianus Αυτοκράτορα της Δύσης στη Ρώμη την άνοιξη του 457. **Ο Νέος Αυτοκράτωρ προσπάθησε να «διατηρήσει την κατάσταση του Ρωμαϊκού κόσμου» (Romanis orbis statum... propitia divinitate servemus, Novella 1 Majorianus).** Απέτυχε οικτρά στην επιχείρηση εναντίον των Βανδάλων της Αφρικής (460). Συνεπεία τούτου συνελήφθη, εγυμνώθη της Βασιλικής Πορφύρας και αποκεφαλίσθηκε (461). Νέο *interregnum* και ένα ανδρείκελο αυτοκρατορικοποιήθηκε, ο Libius Severus, ο οποίος απεβίωσε (ίσως δηλητηριάστηκε από τον ισχυρό άνδρα που τον ανέδειξε, τον Σουαβό Ricimer) το 465. Πάλι *interregnum*.

Το 467 ο Λέων ανέδειξε Αυτοκράτορα στη Ρώμη τον Ανθέμιο. Το πραγματικό αντίτιμο της αποδοχής του Ανθεμίου από τους Βαρβάρους της Δύσεως ήταν η οργάνωση μείζονος στρατιωτικής εκστρατείας κατά των Βανδάλων της Αφρικής με έδρα την Καρχηδόνα. Η κολοσσιαία επιχείρηση (468) απέτυχε οικτρά μάλλον λόγω στρατιωτικής ανεπάρκειας του αρχιστράτηγου Βασιλίσκου. Η μοίρα του Ανθέμιου σφραγίστηκε.

Ήταν επιπλέον Έλληνας, μελετητής της φιλοσοφίας και θεουργίας, κρυπτοπαγανιστής, δίκαιος κριτής και τίμιος διοικητής – ακατάλληλος να επιβληθεί σε υπόδουλους Λατίνους και Βαρβαρικούς επικυριάρχους, ομοίως. **Ο Ricimer απέσκωψε τον Ανθέμιο ως Graeculum.** Έχρισε τον Ολάβριο αυτοκράτορα (472) στο Μιλάνο και εκινήθη κατά της Ρώμης. Πάλι η Ρώμη έπεσε, ο Ανθέμιος αποκεφαλίστηκε. Αλλά ο ισχυρός Ricimer, πραγματικός κυβερνήτης της Ιταλίας για δεκαετίες, πέθανε έξι εβδομάδες αργότερα, και ο Ολύβριος δυο μήνες μετά.

Τον άλλο χρόνο (473) ο Γλυκέριος έγινε αυτοκράτωρ, από έναν άλλο Βάρβαρο ισχυρό άνδρα, τον Βουργουνδό Gundobad. Αλλά ο Λέων όρισε τον Julius Nepos, και τον επέβαλε (474). Ο Γλυκέριος εκθρονίστηκε και εκλέχτηκε Επίσκοπος. Ο Julius όμως διώχτηκε από τη Ρώμη, κατέφυγε στη Ravenna και μετά στην Ιλλυρία, όπου διέμεινε ως «νόμιμος» Αυτοκράτωρ μέχρι το 480, οπότε πέθανε εν εξορία. Άλλος ισχυρός ανήρ στην Ιταλία, ο Ορέστης, πρώην Γραμματεύς του Αττίλα, προώθησε (475) τον υιό του στον αυτοκρατορικό θρόνο, τον νεαρό Romulus, επονομασθέντα υποτιμητικά Augustulus. Ανταρσία Βαρβαρικών στρατευμάτων (ΑνατολικοΓερμανοί, Έρουλοι, Ρούγιοι, Σκίριοι) κατά του Ορέστη, επειδή δεν ικανοποίησε το αίτημά τους για διανομή τεράστιων εκτάσεων γης, κατέληξε στον φόνο αυτού και τον εκθρονισμό του Romulus. **Ο νέος βάρβαρος ηγέτης Odoacar χάρισε τη ζωή στον τελευταίο αυτοκράτορα της Ρώμης λόγω της νεότητας και του κάλλους του. Αρμοζόντως λοιπόν με τον Romulus κλείνει ο αρχαίος Κόσμος στη Δύση.**

Ο Odoacar ανακηρύχθηκε βασιλεύς, Rex Erulorum. Ο Αυτοκράτωρ της Κωνσταντινούπολης Ζήνων ο Ίσαυρος, έχοντας μείζονα προβλήματα με τον θρόνο του στην Ανατολή, επεσφράγισε τη νόθο κατάσταση, κάνοντας τον βασιλέα Odoacar, Πατρίκιο της Αυτοκρατορίας. Η μαζική εγκατάσταση Βαρβαρικών φύλων στην Ιταλία δεν είναι πλέον απλώς

γεγονός, αλλά και γίνεται με την έγκριση και νομιμοποίηση του Αυτοκράτορος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, ο οποίος υπό τον διάτρητο νομικό τίτλο του «Πατρικίου» αναγνωρίζει την εμπράγματο εξουσία Γερμανού βασιλέως στην Ιταλία. **Την ίδια αναγνώριση προϋπέθετε και η συνήθης χρησιμοποίηση βαρβάρου κατά βαρβάρου, από την Αυλή της Κωνσταντινούπολης.** Ο Ζήνων εν συνεχεία συνήψε συμφωνία με τον Theoderic υπό τους αυτούς όρους, αρχηγό των Οστρογόθων, προς αντικατάσταση του Odoacar. Μόνο που ο ισχυρός Theoderic επιτυχών στον σκοπό του εμπέδωσε μόνιμη κατάσταση ανεξαρτησίας των Ιταλικών χωρών (489-493).]

Το Imperium στη Ρώμη το διάστημα 410-476 μ.Χ. θεατρίζει την αδυναμία της Αυτοκρατορικής κυριαρχίας στη Δύση. Η αρχική Ρώμη έπεσε τον 5^ο αιώνα μ.Χ. Ασυνέχεια τέμνει χασματωδώς την καινούρια Ρώμη στο εξής από την παλαιά και από την Αυτοκρατορία, η οποία συνεχίζεται αδιάκοπα στην Κωνσταντινούπολη, παρά την απώλεια των Δυτικών μερών της.

Ακριβώς στα μέσα του 5^{ου} αιώνα, αποτεμνομένης της Ρώμης από τον εαυτό της και την Αυτοκρατορία, εκδηλώνεται η πρώτη θρησκευτικοπολιτισμική ρήξη Ελληνικής Ανατολής και Λατινικής, αλλά πλέον κυριαρχικά Τευτονικής, Δύσης. Το σκάνδαλο ανεφύη με αφορμή τις Χριστολογικές έριδες, το εστιακό σημείο όπου εκφράζεται θεολογικά το Ελληνικό βίωμα Λύτρωσης. Το 449 μ.Χ. συντελείται η Δεύτερη Σύνοδος της Εφέσου, συνέχεια της Πρώτης (431) όπου διατρανώθηκε η Κυρίλλειος ορθοδοξία. Δυο χρόνια μετά (451), και υπό άλλον Αυτοκρατορικό Κύριο, η Σύνοδος της Χαλκηδόνος ακυρώνει την προηγούμενη, την αποκαλεί «ληστρική», και οικονομεί τα πράγματα συμβιβαστικά υποκλινόμενη στην αυθεντία του Πάπα Λέοντος της Ρώμης. Γεωπολιτικά το γεγονός

αυτό στοίχισε όλη τη Μέση Ανατολή στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία, πνευματικά δε και βίαιες πολιτισμικές-θρησκευτικές αναταραχές που κράτησαν 4 αιώνες. Η Αυτοκρατορική πολιτική εξουσία αγωνίζεται να συντηρήσει την υλική θέση της στην Ιταλία, την οποία άλλωστε έχει ουσιαστικά απεμπολήσει, με πνευματική παραχώρηση η οποία αμαυρώνει την καθαρότητα και διαύγεια των Μορφών του Ελληνικού βιώματος, και αποδυναμώνει τη ρωμαλέα ισχύ του Ελληνισμού. Διότι ο Χριστιανισμός των Πατέρων είναι δημιούργημα του Ελληνισμού.

Το ίδιο διαπράττεται και εν σχέσει προς το Ισλάμ: η Εικονομαχία έχει ενεργό την πολιτική διάσταση.

Η Αυτοκρατορική στρατηγική για μια χιλιετία, από τον 5^ο μέχρι τον 15^ο αιώνα, δεν συνέλαβε, ως επί το πολύ, την πανίσχυρη ουσία του Ελληνισμού, και δεν εδραιώθηκε σε αυτήν. Η πολιτική εξουσία προσπάθησε να τιθασεύσει το Πνεύμα του Ελληνισμού ως όργανο πολιτικής αντί να πειθαρχήσει την πολιτική εις υπηρεσία του Πολιτισμικού Ελληνισμού. Συνέπεια της οικτρής αυτής ακατανοησίας είναι η μόνιμη αυξανόμενη αποτυχία στην υλική σφαίρα του Βυζαντινισμού. Έτσι εξηγείται κατά νουν και λόγον ο παράδοξος και παράλογος συνδυασμός της κατιούσας πολιτικοστρατιωτικής πορείας με την ανιούσα πολιτιστική στη Βυζαντινή ιστορία.

Ο Ελληνισμός, ακριβώς επειδή συνίσταται στο πνεύμα της φυσικής τελειότητας, χρειάζεται συνθήκες φυσικής ελευθερίας για την έγχρονο ανάπτυξη και μεγάλυνσή του. Αυτό συνέβη στην σύσταση και ακμή της αρχαίας Σπάρτης. Δεν είναι βεβαίως τυχαίο ότι ο Χρυσός Αιών της Τελεολογικής φάσης του κλασσικού Ελληνισμού (5^{ος} π.Χ. στην Αθήνα) συνοδεύτηκε από άνευ προηγουμένου και επομένου απελευθέρωση της ανθρώπινης δραστηριότητας στο πολιτικό και οικονομικό πεδίο.

Στη φάση του Αυτρωτισμού, η διαμόρφωση του Χριστιανισμού έβαινε αρχικά ελεύθερα και ανεπηρέαστα από την πολιτική εξουσία. Η πρώτη σημαντική παρέμβαση του Καίσαρος στα του Θεού κατά το μέσον του 5^{ου} μ.Χ. αιώνας, προκλήθηκε από τη στρατηγική επιδίωξη δογματικού συμβιβασμού με τη Ρώμη προς διατήρηση της απωλεσθείσας πολιτικής κυριαρχίας επ' αυτής και επί των Δυτικών μερών της Αυτοκρατορίας. Η δεύτερη και μείζων απόπειρα πολιτικού επηρεασμού του Ελληνισμού έγινε επί Ιουστινιανού και αιτία είχε στρατηγικούς γεωπολιτικούς σχεδιασμούς.

[Το κλείσιμο του Πανεπιστημίου της Αθήνας, της Πλατωνικής Ακαδημίας, η Στάσις του Νίκα και η κατάπνιξη της στο αίμα, η αναδρομική καταδίκη του Ωριγένη και οι βασιλικές αλχημείες στην θεολογία του Δόγματος, ο ψευδο-Ρωμαϊκός νομικισμός και η κατά των λογίων καταδρομή υπό το πρόσχημα της ειδωλολατρίας, είναι σημεία μιας και της αυτής αντιπνευματικής θέσεως κατά του Ελληνισμού].

Αποτέλεσμα αυτής της στρατηγικής ήταν αφενός μια προσωρινή βραχύβια ανάκτηση των Ιταλικών κτήσεων για την Αυτοκρατορία, αφετέρου δε μια βαθύτατη πολιτισμική κρίση που διήρκεσε μέχρι τον 9^ο αιώνα και αποτελεί τους Σκοτεινούς Αιώνες του Βυζαντίου.

Σ' αυτήν την περίοδο επιχειρήθηκε, και για αντίθετους λόγους πάλι όμως πολιτικής επιρροής αυτή τη φορά στα Μεσανατολικά μέρη της Αυτοκρατορίας, τα οποία η προηγούμενη πολιτική είχε αποξενώσει, η εξοικείωσή τους με την Εικονομαχία, η οποία συγχρόνως συνιστά τη Μεταρρύθμιση της Ορθοδοξίας. Η σπασμωδική αυτή στρατηγική υποταγής του πνεύματος στην πολιτική απέβαινε ατελέσφορος και αντιπαραγωγική σε όλα τα πεδία. Ούτε στην Ανατολή επέδρασε, ούτε τη Δύση συγκράτησε, ούτε Μεταρρύθμιση ήταν δυνατόν να ευοδωθεί στο χώρο του Ελληνισμού, ούτε καν εξαναγκάζοντας σε Αντιμεταρρύθμιση. Η

αναστήλωση των Εικόνων εσήμαινε την πλήρη και ασυμβίβαστη ουσιαστική επάνοδο στην ελεύθερη ανάπτυξη του Ελληνισμού (ευρισκομένου χρονικά βεβαίως στην ετέρα φάση του), παρόλη την τυπική αποτροπίασή του κατά το Συνοδικό της Ορθοδοξίας. **Ή μάλλον, η τυπική καταδίκη του θρησκευτικού Ελληνισμού (που στην ουσία δεν εσήμαινε άλλο τίποτα παρά τη διαπίστωση του γεγονότος ότι ο Ελληνισμός δεν ευρίσκετο τότε στη φάση της κλασικής Τελεολογίας αλλά στη συμπληρωματική του Αυτρωτισμού) έγινε για να επιδοθεί ελεύθερα ο Ελληνισμός στη συνέχιση της διαμόρφωσης του Χριστιανισμού δια του κάλλους της τέχνης και της εμβάθυνσης του νου, χωρίς να επικρέμαται εναντίον του η κατηγορία της ειδωλολατρίας.** Διότι ούτως ή άλλως, ο Εικονισμός εσήμαινε τη αναγκαία φανέρωση στο αισθητό φαινόμενο της πνευματικής αλήθειας, - *απαρασάλευτο credo*, για τον Ελληνισμό.

Για μια εξαιρετική χρονική περίοδο Ελληνισμός και Αυτοκρατορία συνήργησαν αποτολεσματικά. Είναι τότε, Χριστούγεννα του 800 μ.Χ., που η Χρίσση του Καρλομάγνου ως Αυτοκράτορα της Δύσης από τον Πάπα (αρχή της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους) σηματοδοτεί τον πραγματολογικό ορισμό και διορισμό Γερμανικής Ευρώπης και ΕλληνοΒυζαντινής Ανατολής, στον οποίο η Ρώμη υποκλίνεται παρ' όλη την βοερή κλαγγή του Πριμάτου της Αποστολικής Καθέδρας του Πέτρου. **Τότε ο Ελληνισμός συντονισμένα αποκρίνεται στην ιστορία με τριπλή ιαχή: η Βυζαντινή Αναγέννηση του Κλασσικού συνοδεύει την ισχυρή πολιτικοστρατιωτική χείρα της Μακεδονικής Δυναστείας και το πρώτο θρησκευτικό Σχίσμα Λατινικής Δύσης και Ελληνικής Ανατολής επί του λογίου Πατριάρχου, του Μεγάλου Φωτίου.**

Και ιδού πώς συναρτώνται τα πράγματα κατά τον λόγο της ουσίας τους. Η πρόοδος του Αγίου Πνεύματος από τον Πατέρα και τον Υιόν

εσήμαινε την υποστατική εξάρτηση του Πνεύματος από τον Υιό. Αλλά αυτή η εξάρτηση αν ίσχυε θα καταργούσε την ισοσθένεια και ισοτιμία μεταξύ των δυο πόλων του διπόλου που φανερώνει με την συμπληρωματικότητά του την κρυφιότητα του Είναι. Όπως η κρυφιότητα του Είναι φανερώνεται το πρώτον δια της διακρίσεως σε ύπαρξη (ότι είναι) και ον (τί είναι), σε actus essendi και forma essendi, σε δύναμη του είναι και προσδιορισμό του είναι, σε έρωτα και κάλλος – έτσι και ο αποκεκρυμμένος και απόκρυφος Πατήρ φανερώνεται δια της Δύναμης, του Υιού, και συζυγώς δια του αγίου, δηλαδή τελεστικού και τελεσιουργού, τελείου Πνεύματος της Αληθείας. Οι δυο πόλοι του πρώτιστου διπόλου της φανέρωσης είναι υποστατικώς ισοδύναμα συνεξευγμένα εναντία, απέναντι στη μυστική αρχή και αιτία και πηγή τους. Την οντολογία του Ελληνισμού καταργεί το Λατινικό filioque. **Και γι' αυτό αγεφύρωτο είναι το χάσμα μεταξύ Δυτικού και Ανατολικού Χριστιανισμού, μέχρις ότου, αν ποτε, η Τευτονοποιηθείσα Δύση (Ρώμη και ΑντιΡώμη) επιστρέψει στην αρχική Ρωμαϊκή υπόκλιση της «Ρώμης» προ του Ελληνικού Πνεύματος.**

Και έπεται συνέχεια. Η πρόοδος του Αγίου Πνεύματος και από τον Υιό συνεπάγεται ότι ο εκπρόσωπος του Χριστού επί Γης είναι αναγκαία και φορέας του Πνεύματος της Αγίας Αληθείας. Ο Επίσκοπος, ων εις τόπον και τύπον Χριστού έναντι του πληρώματος της εγκόσμιας Εκκλησίας, θα ορθοτομούσε εν τοιαύτη περιπτώσει αναγκαίως τον λόγο της αληθείας. Δηλαδή η αλήθεια θα είπτετο αναγκαίως από τον λόγο του. Ο λόγος του κεχρισμένου Επισκόπου θα έκρινε την αλήθεια και όχι αντιστρόφως η αλήθεια τον λόγο του. **Το Δόγμα της Αληθείας θα ήταν αναγκαστικό παρεπόμενο της ορθής Εκκλησιολογίας, και όχι το αντίστροφο. Για τον Ελληνισμό αυτό είναι απαράδεκτη διαστροφή της τάξης του Είναι. Σημαίνει ήδη την έμφαση στο Υποκείμενο απέναντι στο Είναι, που προδίδει τη Γερμανική κυριαρχία επί της**

Νέας Ρώμης. Το Filioque είναι η πρώτη αρχή του Υποκειμενισμού στη Δυτική Εκκλησία που εν καιρώ θα καταλήξει στον Προτεσταντισμό και την απόλυτη έμφαση στο Υποκείμενο, επ' απωλεία ή σωτηρία.

Στην κατάσταση της Ελληνικής Ορθοδοξίας αυτό θα ήταν όμως και πρακτικά αδύνατο εξαιτίας της συνάρτησης Επισκόπου και Τοπικής Εκκλησίας. Για την Ορθοδοξία, Επίσκοπος δυνατόν να σφάλλει – Πατριάρχης ενδέχεται να σφάλλει, και πολλοί, πολλάκις Αρχιερείς έσφαλλαν στα ουσιώδη του σωτηρίου. Για να λειτουργήσει σε πρακτικό εκκλησιολογικό επίπεδο το Δόγμα του Filioque χρειάζεται Επίσκοπο των Επισκόπων, τοποτηρητή και αντιβασιλέα του Χριστού: προαπαιτεί αναμάρτητο επίγειο Χριστό. Όθεν τα Πρωτεία και το Αλάθητο ex cathedra του Πάπα.

Για την Ορθοδοξία, αρχηγός άπασας της επίγειας, εγκόσμιας Εκκλησίας είναι μόνον ο ίδιος ο Υιός του Θεού. (Ακριβώς όπως Ηγήτωρ Άναξ της ιεράς Δωρικής αγέλης και της Απέλλας είναι ο Απόλλων ο ίδιος, φορέας του δε κάτοχος του Πνεύματός του κάθε αριστεύς τελειότητας, όχι κάποιος κοσμικός επίσημος θεσμός). Το Πνεύμα πνέει ελεύθερο στον κόσμο και κρίνει την ορθοτομία του λόγου της αληθείας κατά την αγιαστική και τελεσιουργό ιδιότητά του. Επίσκοποι και Μητροπολίτες και Αρχιεπίσκοποι και Πατριάρχες κρίνονται ανά πάσα στιγμή επί ξυρού ακμής εάν είναι όντως φορείς της τελεσιουργού δύναμης του Πνεύματος ορθοτομώντες τον λόγον της αληθείας. Ακριβώς όπως και η θυσία του Υιού ουσιώνει μεν την δυνατότητα της σωτηρίας του ανθρώπου, τη πραγματικότητα και συντελειακή ενέργεια της οποίας όμως χαρίζει η τελεσιουργία του Πνεύματος εν αληθεία.

Όστε επομένως δόγμα και εκκλησιολογία συνυπάρχουν και συναπόλλυνται στη Δυτική αίρεση. Η δε Διαμαρτυρία επιχειρεί να διορθώσει τη δεύτερη άγουσα το πρώτο στην απόλυτη συνέπειά του: το

χωριστό Υποκείμενο σε άμεση θεία σχέση, αλλά απέναντι του Απολύτου, δηλαδή του Είναι. Ο Ελληνισμός αποσκυβαλίζει αμφότερα διαγιγνώσκοντας την οργανική αλληλοσυμπλοκή τους.

Ο Φώτιος συνήψε μεγαλοφυώς filioque και πρωτεία του Πάπα. Και μαχόμενος το πρώτο, συγκατέστρεψε το δεύτερο. Έδωσε δε και την πνευματική δικαίωση στην πολιτική εξουκείωση του Ιλλυρικού, σύμπασας της Βαλκανικής, από την Αυτοκρατορία της Κωνσταντινούπολης, απέναντι στα νομιζόμενα ιστορικοεκκλησιολογικά δικαιώματα του Πάπα.

Μετά την αναλαμπή της Μακεδονικής Δυναστείας αρχίζει ο θλιβερός κατήφορος της Βυζαντινής πολιτικής εξουσίας, και εν ταυτώ ο ένδοξος ανήφορος του Βυζαντινού πολιτισμού. Ο Ελληνισμός θριαμβεύει εις πείσμα της ανικανότητας των πολιτικών εξουσιών, ανικανότητας που πηγάζει στην απόπτωση από την κατανόηση και βίωση της Ελληνικής ταυτότητας.

Τρία βαρυσήμαντα σημεία της μοναδικής ανοδοκαθόδου αυτής.

Κατά τα μέσα του 11^{ου} αιώνας, πάλι διαθρυλείται η πολιτική ανάγκη σύμβασης προς τον Παπισμό αυτήν την φορά εις αντιμετώπιση Νορμανδικής διείσδυσης στη Νότια και Κεντρική Ιταλία. Τυφλοί Αυτοκρατορικοί σχεδιασμοί ανακόπτονται και εκτροχιάζονται αποφασιστικά από τον Πατριάρχη-Αυτοκράτορα Μιχαήλ Κηρουλάριο, εκφραστή του Ελληνισμού της καθαρής μορφής, με το επίσημο θρησκευτικό Σχίσμα. Τυφλοί σχεδιασμοί καθ' όλα: εάν επρόκειτο να υπάρξει πραγματική δυνατότητα κάποιου περιορισμένου ενεργού ρόλου του Βυζαντίου εις τα της Ιταλίας, αυτή θα εθεμελιώνετο

αποτελεσματικότερα με τη συνάντηση συμφερόντων και γεωπολιτική διπολική συνεννόηση των δυο Αυτοκρατόρων προς υπερφαλάγγιση της κηδεμονίας του Πάπα, και ασφαλώς τιθάσσευση του ελάσσονος Νορμανδικού κινδύνου. Αλλά η Αυτοκρατορική ανοησία επέμενε: δια της θρησκευτικής συμπτώσεως με τη Ρώμη και μόνον εσώζοντο, υπεστήριζε, τα πολιτικά συμφέροντα της Ανατολικής Αυτοκρατορίας. Κολούεις το συγκριτικό σου πλεονέκτημα, την νοερή περιωπή και πνευματο-λόγο μάχαιρα, για να εξυπηρετήσεις παραμόνιμες αδυναμίες σου και συγκριτικό μειονέκτημα, εν προκειμένω την πολιτική διαχείριση επί του γεωπολιτικού πεδίου!

Η επιμονή της ανοησίας είναι τόσο παράλογη που γεννά την υποψία υποκρισίας. Η πραγματική αιτία της «τυφλής» Αυτοκρατορικής πολιτικής είναι το ότι καθαρά διέγνωσε η Βασιλική Εξουσία ότι με τον Ελληνισμό δεν συνευρίσκεται αρμονικά. Ο Ελληνισμός πετάει με την ελεύθερη πνοή του πνεύματος. Απαιτεί πραγματική και φυσική ελευθερία, ίσο αγώνα και έπαθλα αριστείας. Ποια σχέση μπορεί να έχει ο Ελληνισμός με την αισχρή κατά το πλείστον ιστορία των Αυτοκρατορικών διαδοχών στο Βυζάντιο;

Η εκκλησιαστική υποταγή στον Πάπα της Ρώμης, η πνευματομαχία του *filioque*, ήσαν μέσα για την εξουθένωση του Ελληνισμού, που ίσχυε στο λαϊκό βίωμα και ανεπτερόνετο στη διπλή κορυφή της πολιτιστικής αναγέννησης και επέλασης του κλασικισμού αφ' ενός, της δογματικής ακριβείας και εν ταυτώ δημιουργικότητας αφ'ετέρου.

(Μέγας θεολογικός παραδειγματισμός στο Βυζάντιο τέτοιας δυναμικής αρμονίας που συγχρόνως συνεχίζει απαράλλακτο και δημιουργεί νεαρόβλυτο παράδοση, είναι ο Ησυχασμός).

Η πολιτική εξουσία στο Βυζάντιο προτιμούσε να μειωθεί το πνεύμα του Ελληνισμού υποδουλούμενο στη Ρωμαϊκή Καθέδρα, παρά να προβεί σε δυναμικές σχέσεις προς τις δυτικές κοσμικές εξουσίες, και προεξεχόντως προς τον Γερμανό Αυτοκράτορα, -

και, όταν εντέλει από τη σαθρή της κατάσταση ήταν αδύνατο να επιδοθεί σε οποιονδήποτε ενεργό συντονισμό με τις Ευρωπαϊκές ή άλλες Δυνάμεις, να σύρει τις αναπόφευκτες συνέπειες, θυσιαζόμενη υπέρ διατηρήσεως της καθαρότητας του Ελληνικού πνεύματος («υπέρ αμώμου πίστεως»), αντί να προσφέρεται σε κάθε χαμερπή υποδούλωση και εξευτελισμό του Ελληνισμού προ της Παπικής έδρας για να συντηρηθεί στην άθλια μηδαμινότητά της.

Mutatis mutandis, ακριβώς όπως σήμερα.

Επέρχεται η φρικτή πτώση της Πόλης από τους Δυτικούς Σταυροφόρους το 1204, μάθημα στους πάντες περί της ποταπής αδυναμίας της Βυζαντινής «Αυτοκρατορίας», Αυτοκρατορίας Βασιλικής μόνον επί των άτυχων υπηκόων της. Αλλά πτώσις θεόθεν επικυρωμένη προς καταδρομή της επίσημης Βυζαντινής εξωτερικής και εκκλησιαστικής πολιτικής. Ο Λαός είχε την πρακτική εμπειρία της φιλοδυτικής πολιτικής της ηγεσίας του. Ο εγγενής μεθοδικός βαρβαρισμός της Δύσεως έδειξε τότε το πραγματικό και ανυπόκριτο πρόσωπό του, προτείνοντας και αυτόματη σύγκριση προς την συντεταγμένη, φυσική αγριότητα της μετέπειτα Οθωμανικής πόρθησης της Πόλης. Βέβαια και οι Δυτικοί απηύδιζαν από την Αυτοκρατορική γελοιότητα του Βυζαντίου: οι ουτιδανοί Αυτοκράτορες υπέσχοντο Ενώσεις επί Ενώσεων χωρίς να μπορούν να τις πραγματοποιήσουν αφού η Κοινωνία, Λαός και πνευματικοί αριστοί, τις απέκρουαν απολύτως, αμυνόμενοι υπέρ του Ελληνισμού.

Το 1333 ο Ανδρόνικος Γ' (ο Νέος) Παλαιολόγος ανοίγει νέες διαπραγματεύσεις περί Ενώσεως. Κύριος πρέσβυς των διαπραγματεύσεων στέλλεται από την Αυλή της Πόλεως ο ηγούμενος Βαρλαάμ. Οι διαπραγματεύσεις στην Ανιγνον αποτυγχάνουν (1339). Παρ' όλον τούτο κατάπτυστο προδοτικό έγγραφο γλοιώδους υποταγής υπογράφεται από τον οικτρό αυτοκράτορα Ιωάννη Ε' Παλαιολόγο μεθ' όρκων ενώπιον Παπικού Nuntius το 1355.

[Το λατινικό κείμενο αναγιγνώσκεται ευχείρως στου J. Gieseler την Εκκλησιαστική Ιστορία από τις πηγές, §128 n. 5. Δείτε το Ελληνικό, Σπυρίδων Ζαμπέλιος, *Μελέτη Ιστορική περί Μεσαιωνικού Ελληνισμού*, σελ. 513-4].

Ο κακοβασιλεύς αυτός, πρώτος εξορχείται την αθλιότητά του περιφέρων από Δυτικής εξουσίας εις εξουσίαν το ανάξιο σαρκίον του. Ενώπιον Καρδινάλιων και Λατίνων αξιωματούχων διομολογεί, ως αιρετικός μετανοών, την διττή εκπόρευση του Αγίου Πνεύματος και το δογματικό Αναμάρτητο του Πάπα. Ποδασπάζεται ο Αυτοκράτωρ της Ανατολής προηής τον Πάπα. Ματαίως τα πάντα. Ούτως ή άλλως, ο Πάπας δεν δύναται να προκαλέσει βοήθεια εκ μέρους των Ηγεμόνων της Δύσεως. Επιστρέφων ο τρισάθλιος κρατείται εις Βενετία για χρέη προς τοκογλύφους, μέχρις ότου ο αδελφός του τον περισυλλέγει αυτοπροσώπως ερχόμενος εκεί και παραδίδων τα απαιτούμενα ποσά ως λύτρα εξαγοράς του. **Είχε δε ο Μανουήλ δανειστεί προς συμπλήρωση των χρημάτων από τους Τούρκους στην Αδριανούπολη.**

Σύσσωμος ο Ελληνισμός αντιδρά με την πνευματική του σπάθη στα βυσσοδομούμενα της απωλείας. Πλειάδα λογίων και θεολόγων συγγράφει κατά της εκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος εκ του Υιού. [Μάξιμος Πλανούδης, Νείλος Καβάσιλας αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ο πολύς Γρηγόριος Παλαμάς, ο μοναχός Νείλος Δαμύλας]. Ο Βαρλαάμ ήταν κρύφιος λατινόφρων εξαρχής, όπως βεβαιώνει ο Αυτοκράτωρ

Ιωάννης Κατακουζηνός στην Ιστορία του (II, 39 = I p. 543 ed. Bonn). Το 1341 αποσύρθηκε στην Ιταλία και μετέπεσε φανερά στην απόπτωση του Παπισμού. Είναι ο κύριος αντίπαλος (με τον μαθητή του Γρηγόριο Ακίνδυνο) του Ησυχασμού.

Ο Ησυχασμός είναι η συνολική και καίρια και ακαινοτόμητα καινοτόμος απάντηση του Ελληνισμού στις ενωτικές προκλήσεις. Στη χρυσή σειρά του Κύριλλου, Φώτιου, Μιχαήλ Κηρουλάριου, ο Γρηγόριος Παλαμάς επανακάμπτει στην πρώτη περιωπή, δογματίζοντας την πλήρη Ελληνοποίηση της θεολογίας. Το τελευταίο εμπόδιο στη γεφύρωση Θεού και Κόσμου αίρεται. Άκτιστες ενέργειες της Θεότητας διαπερνούν και συνέχουν τη δημιουργία, η οποία έτσι αποτελεί κατ' ουσίαν φανέρωση της κρύφιας απολυτότητας του Είναι. Ο μοναχός εν ησυχία αιωνίζεται στο νυν, όπως ο σοφός νους και το κάλλος του Τελεολογικού Ελληνισμού.

Καθ' έκαστον αιώνα των Μέσων Χρόνων η πνευματική αντιπάθεια του Ελληνισμού κατά της τότε Ευρώπης εκδηλώνεται με έκρηξη δημιουργικού οργασμού στη θεολογία, τον πολιτισμό και τις τέχνες. Η κλασική μορφή επανέρχεται απαστράπτουσα στο προσκήνιο του πνεύματος. Η θεολογία μάχεται αγώνα πίστεως Ελληνισμού κατά της πολιτικής. Ευρίσκει τα σημεία της διαφοράς και χτυπά ανελέητα εκεί, αίροντάς τα στην κορυφή της νοεράς εποπτείας για τους γνώστες και της βιωματικής εμπειρίας για τους μεγάλους αριθμούς.

Τα ίδια με τα του 14^{ου} αιώνα είχαν προτελεσθεί τον 12^ο και 13^ο. Στην πολιτική εξουσία του Μανουήλ Κομνηνού (1143-1180) που επέιξε για την Ένωση, αντέστη ο τότε Πατριάρχης Μιχαήλ Αγκίαλος, πραγματολογικώς επιχειρηματολογών περί της αντιπαραγωγικότητας της στρατηγικής υποχώρησης στις Λατινικές αξιώσεις. Διεύπωσε το γενικότερο θέμα των σχέσεων προς Δυτικούς και Τούρκους με καταπληκτική καιριότητα και κρυστάλλινη διαύγεια (Gieseler, *op.cit.*, §95 n. 5):

κυριεύσοι δέ μου τις Αγαρηνός τὸ φαινόμενον, καὶ μὴ μοι συντρέχοι τὸ νοούμενον Ἰταλός. τῷ μὲν γὰρ οὐχ ὁμογνωμονῶ, κἄν ὑπόκειμαι. τοῦ δὲ τὴν συμφωνίαν ἐπὶ τῇ πίστει δεξάμενος, τοῦ θεοῦ μου ἀπεχώρησα, ὃν ἐκεῖνος ἀποδιώκει ἑμαυτὸν ἐνστερνισάμενος.

“Θεός μου” είναι ο Θεός του Ελληνισμού. Την αυτή τοποθέτηση εκφράζει στο τέλος του Βυζαντινού δράματος Μάρκος ο Ευγενικός και Γεώργιος Γεννάδιος Σχολάριος. Την αυτή εμπειρία εκφράζει απλούστερα και η κοινή γνώμη:

κρειπτότερόν ἐστιν εἰδέναί ἐν μέσῃ Πόλει φακιόλιον βασιλεῦον Τούρκων, ἢ καλύπτραν Λατινικήν.

Τον 13^ο αἰώνα ἔχομε ἀνάλογες Αυτοκρατορικές διαστροφές. Ο Μιχαήλ Παλαιολόγος, με φρικτά ανοσιουργήματα στέφεται και εμπεδώνεται Αυτοκράτωρ στη Νίκαια. Δυνάμει ἄλλου ανακτά την Κωνσταντινούπολη ἀπὸ τους Λατίνους. Και προβαίνει σε φρικτή μεν προδοσία των ημετέρων πραγμάτων (γιατί τα πιο οικεία και αγιώτατα είναι πάντα τα του πνεύματος στον Ελληνισμό), αισχρή δε εξαπάτηση πάντων, Ελληνιστῶν και Λατίνων και του Πάπα. Προς τους Ἕλληνες καμώνεται ὅτι ὅλα γίνονται λόγω «πολιτικῶν αναγκῶν», και ὅτι οὐδέν ουσιωδῶς περαίνεται, και ὅτι παρελθόντος του κινδύνου ἅπαντα θα επιστρέψουν στην προτέρα κατάσταση. Τους Λατίνους διαβεβαιώνει ὅτι η Ἐνωση ἔχει συντελεσθεῖ ενώ μόνον στενός κύκλος περὶ τον Αυτοκράτορα με τον διαβόητο Λατινόφρονα Βέκκο διωρισμένο Πατριάρχη εἶχε προβεί στην ομολογία της Δυτικῆς ορθότητος και υπεροχῆς. **Ψεύδεται προς πάντες, υποκρίνεται ενώπιον πάντων, εξαπατά πάντες. Και προς τί αυτό το βάραθρο της ανθελληνικῆς ἀπωλείας; Η συντήρηση ενός ἀπέθαντου φαντάσματος αυτοκρατορίας κατ’ ὄνομα εστερημένο ουσίας. Το ὁποῖον οὐδέ τούτο επιτυγχάνεται, οὐδέ θα εδύνατο ποτέ να επιτευχθεῖ.**

Και έτσι τίποτε δεν ωφέλησε τον μωροπόνηρο Μιχαήλ η πανουργία και οι πλεκτάνες του. Η αρχή της κουτοπονηρίας εκφράζει διαχρονικά την αρχή αναξιοκρατικών Καθεστώτων. Τέτοια καταβαραίνουν τον Ελληνισμό και τον Λαό τότε επί Βυζαντίου και νυν επί ΝεοΕλληνικού αποτυχημένου κράτους. Το κακό επί Βυζαντίου άρχισε με τη μεταβολή της Αυτοκρατορίας εις Αρχοντεία ολιγαρχικής γαιοκτημοσύνης από τους Κομνηνούς και έπειτα. Αρχικό λάθος στην σύσταση ενός συστήματος αναπόφευκτα οδηγεί σε ολέθρια κατάληξη, όπως διέγινωσε ο Αριστοτέλης. Όπως και σήμερα η ρίζα του κακού είναι θεμελιώδες σφάλμα στην συγκρότηση του κρατικού ΝεοΕλληνικού μορφώματος: αυτό εξέθρεψε αναξιοκρατία, και μειονεξία και φαυλοκρατία και ολιγαρχία και αποτυχία. Αλλά τότε η Εκκλησία, μαζί με τις πνευματικές ηγεσίες, εκπληρούσε τον σκοπό του Ελληνισμού, ενώ σήμερα συμμετέχει στην καθολική πολιτισμική ευτέλεια της χώρας.

Ο Μιχαήλ θεωρεί απαραίτητη την ένωση. Στους ταγούς και σημαίνοντες της Εκκλησίας λέγει ότι δεν σημαίνει τίποτα. Και ότι μέγιστη καταστροφή και αίμα πολύ θα χυθεί αν δεν γίνει, και ότι οι αντιλέγοντες στρέφονται κατά του βασιλέως ως νομίμου πολιτικής εξουσίας. (Cf. Γεώργιος Παχυμέρης, *Περί Μιχαήλ Παλαιολόγου*, V, 18). Και επειδή δεν τους έπειθε άρχισε να επιβάλει στους αντιφρονούντες φόρο ακίνητης περιουσίας για μια γελοία δικαιολογία (V, 19). Τοσαύτη και τοιαύτη ομοιότητα ουσιώδης με τα σημερινά αίσχη.

Βιασμός των αρχιερέων έπεται, και παύσις του Πατριάρχου, και μνημόσυνον του Πάπα. Η κοινωνία ανθίσταται μη κοινωνούσα με τους αιρετικούς. Νόσος της Εκκλησίας επιγίγνεται (V, 23). Ο Βέκκος προχειρίζεται εις Πατριάρχη, συγγράφας παλαιότερα κατά των Λατίνων και τώρα με μεγασθενή κολοτούμπα, επειγόμενος υπέρ της Ενώσεως. Αθέμιστα άλλα διαπράττει ο Αυτοκράτωρ ενούμενος αυτός μόνος και τα όργανά του προς τους Λατίνους.

Αποστέλλει ο θεοβλαβής πρέσβεις προς τον Πάπα για να του δηλώσουν ότι συνετελέσθη η πράξις της Ενώσεως (V, 26). Αλλά μετ' ου πολύ, ο Πάπας αντελήφθη την άθλια σκευωρία, ότι η Ένωσις δεν ήταν έργο της κοινωνίας αλλά του Αυτοκράτορος και ολίγων πειθαναγκασθέντων υπ' αυτού ή προδοτών. Και αφώρισε τον Αυτοκράτορα (1281). Γράφει ο Παχυμέρης προκειμένου περί της πρεσβείας των Μητροπολιτών Ηρακλείας και Νικαίας προς τον Πάπα:

Τὰ γὰρ καθ' ἡμᾶς ὡς εἶχον μαθόντες [sc. οἱ τοῦ Πάπα], καὶ ὅπερ ἦν ὑποτοπάσαντες, χλεύην τὸ γεγονός [sc. της υποτιθεμένης Ενώσεως] καὶ οὐκ ἀλήθειαν ἄντικρυς (παρὰ μόνον γὰρ βασιλέα καὶ πατριάρχην καὶ τινὰς τῶν περὶ αὐτοὺς πάντες ἐδυσμέναινον τῇ εἰρήνῃ [sc. την Εκκλησιαστικήν, την ένωσιν των Εκκλησιῶν], καὶ μᾶλλον ὅτι καὶ ποιναιῖς ἀλλοκότοις ἤθελεν ἀσφαλίζεσθαι ταύτην ὁ βασιλεύς), ἐκείνους [sc. τοὺς πρέσβεις] μὲν ἐν ἀτίμοις εἶχον, καὶ τὴν εἰς τὸν Πάπαν πρόσοδον ὀψὲ καὶ μόλις παρεῖχον, τέλος δὲ βασιλέα μὲν καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ὡς χλευαστὰς ἐπιτιμίαις καὶ μὴ ἀληθείαις στοιχοῦντας ἀφορισμοῖς καθυπέβαλον, τοὺς δὲ πρέσβεις μηδενὸς ἀξιώσαντες ἀπέπεμπον. (VI, 30).

Ο Μιχαήλ έζησε έναν ακόμη χρόνο και πέθανε (1282) καθολικά αφορισμένος από τον Πάπα. Οι «αλλόκοτες ποινές» με τις οποίες προσπάθησε να επιβάλλει την Ένωση περιελάμβαναν τύφλωση (του Γαλακτίωνος) και εκτομή γλώσσης (του αγίου Μελετίου). [V. Παχυμέρης, *Περί Ανδρονίκου Παλαιολόγου*, I, 3]. Δεν είχε καλύτερη μοίρα με τους Ορθοδόξους. Δεν έτυχε ουδέ κοινής κανονικής ταφής μετά τον θάνατό του, αλλά ο υιός και διάδοχός του Ανδρόνικος Παλαιολόγος τον εξέβαλε ως σκύβαλο. Γεώργιος Φραντζής, *Χρονικόν*, I, 3:

ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ καὶ βασιλεὺς κύριος Ἀνδρόνικος τηνικαῦτα παρῶν τῆς νενομισμένης τοῖς βασιλεῦσι ταφῆς τὸν πατέρα οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδ' ὅποια δημόταις ἢ ἀπόροις ἐφεῖται· μόνον δὲ κελεύσας νυκτός τινὰς ὀλίγους ἄνδρας πόρρω τοῦ στρατοπέδου τὸ πτώμα ἀπαγαγεῖν, πλείστην

ἐπισωρεῦσαι γῆν, ἵνα μὴ θηρίων στόμασι τὸ βασιλικὸν σῶμα διαμερισθῆ. τὸ δὲ αἴτιον ἢ τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἐκκλησίας δόγματος παρατροπή, ἢ ζῶν μὲν ἐκεῖνος, ὡς εἰρήκαμεν, ἐχρήσατο.

Δια την αίρεσιν του Παπισμοῦ ἀλλὰ και ἰσως δια τον Παπικόν αφορισμόν. Δυστόπαστον το ἴσον με τους πλείστους Βυζαντινούς Αυτοκράτορες! Ο Ανδρόνικος πάντως ἀκύρωσε την δι' ονομάτων μόνον Ἐνωσιν, τιμώρησε τον Βέκκο και τους λοιπούς συνοδοιπόρους της προδοτικῆς αίρεσης και διόρθωσε μετά μεγάλου κόπου τη νόσο του σχίσματος που η ἀφροσύνη του πατρός του δυσάνακτος προκάλεσε.

Τα αυτά ταῦτα κατά τον 15^ο αἰώνα, ει και κοινώς γνωστότερα, ὄχι πάντως ὅλα. Ο Ιωάννης Ζ' Παλαιολόγος (1419-1448) δεν ἀκολουθεῖ τη συμβουλή του πατέρα του Μανουήλ (1384-1419) να χρησιμοποιεῖ διαχειριστικά και τακτικά, ὄχι ὅμως στρατηγικά, την ἀπειλή της Ἐνωσης ως φόβητρο προς τους Τούρκους, ουδέποτε δε να την πραγματοποιεῖ (Φραντζῆς, Χρονικόν, II, 13). Παρά την ἔντονη ἀντίρρηση πολλών και σπουδαίων, μεταξύ των οποίων και ο Φραντζῆς (cf. *ibid.*), ο Ιωάννης ἀπευθύνεται στον Πάπα, ἀποδυναμωμένου μάλιστα αὐτοῦ λόγω της Συνόδου της Βασιλείας, η οποία ἐξέφραζε την οργανωμένη ἰσχυρή ἀντίθεση προς τον Πάπα στους κόλπους της Δυτικῆς Ἐκκλησίας κατά τα Βόρεια κυρίως κλίματα.

Την οἰκτρῆ γελοιοτήτα της ἐξόδου αυτοκράτορος και πατριάρχου και ἀρχόντων και ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν προς σύγκληση πρωτοφανούς Συνόδου ψευδοοικουμενικῆς στα Ἑσπέρια μέρη, κατ' ἀρχάς στη Ferrara και μετά στη Φλωρεντία, πῶς να στηλιτεύσει κανεῖς και να σατυρίσει επαρκῶς; Ἀπαραίτητο ἐφόδιο και μάθημα εσαεὶ για το δράμα που ἐκτυλίχθηκε τότε αποτελοῦν τα «Ἀπομνημονεύματα» του Συλβέστρου Συρόπουλου, μεγάλου Ἐκκλησιάρχῃ του Πατριαρχείου της Κωνσταντινουπόλεως, ο οποίος κατέγραψε λεπτομερῶς τα συμβάντα. [V.

Laurent (ed.), *Les "Mémoires" du Grand Ecclésiarque de l'Église de Constantinople Sylvestre Syropoulos sur le concile de Florence (1438-1439)*, Roma, 1971].

Προκαλεί πόνο στους γνήσιους Έλληνες και στους ξένους καγχασμό ή θλιβερή περίσκεψη επί της απύθμενης άνοιας των ανθρωπίνων σε ανάξιες ηγεσίες. Συνθλιβόμενοι από ανέχεια και τύψεις, στερούμενοι πόρων, και τροφής ακόμη, οι εκδραμόντες καταπεριφρόνητοι, υπέγραψαν εντέλει πάντες πλην του Μάρκου Ευγενικού Μητροπολίτου Εφέσου

- (οι επίσκοποι, αρχιμανδρίτες και ηγούμενοι – ο Επίσκοπος Σταυρουπόλεως «φυγάς ὤχετο» για να μην υπογράψει, Συρόπουλος, *op.cit.*, X, 13), του Αυτοκράτορος προεξάρχοντος, του δε Πατριάρχου εκ δήγματος καρδιάς ή κατά θείαν βουλήν (όπως πιστεύει ο Συρόπουλος, *op. cit. sub fin.*) τελευτήσαντος εγκαίρως), -

υπέγραψαν πάντες πειθαναγκαζόμενοι τον όρο της Ενώσεως που περιεβλήθη με το κύρος Παπικής Βούλας. Ο Όρος Πίστεως συνετάχθη πρωτότυπα στα Λατινικά από τον Αμβρόσιο Camaldulensis (του ομώνυμου θρησκευτικού τάγματος Γενικός Στρατηγός), διατυπώθηκε δε στα Ελληνικά από τον ίδιο με προτεινόμενες λεκτικές βελτιώσεις από τον αποστάτη Βησσαρίωνα. (Σ. Συρόπουλος, *Απομνημονεύματα*, X, 5). Περιελάμβανε απόλυτη παραδοχή των Λατινικών αξιώσεων σε δόγμα, ιερουργία και εκκλησιολογία. [Το Λατινικό κείμενο στον Gieseler, §156 n. 3]. Είναι όντως θρηνωδικό το μαρτυρούμενο υπό του παρόντος Μεγάλου Εκκλησιάρχη Συρόπουλου (*op.cit.* X, 13):

εἶτα ἔφερον τὸν ὄρον εἰς τὰ βασιλεία, οὗ ἡμεν συνηθροισμένοι, καὶ ὑπέγραψε καὶ ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελος καὶ ἐφεξῆς οἱ λοιποὶ τοποτηρηταὶ καὶ ἀρχιερεῖς, μεθ' οὗς καὶ ἡμεῖς οἱ δειλαιοὶ, ἐθελοακουσίως οἴμοι, ὡς οἶδας Χριστὲ βασιλεῦ. Σιτηρέσιον μὲν οὖν ἐλείπετο ἡμῖν τότε μηνῶν πέντε· μαρτύρομαι δὲ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, ὅτι οὐδὲ μνήμη τούτου ἐγένετο παρά τινος τότε, οὐδ' ἢ τυχοῦσα ἀπαίτησις παρά τινος τῶν ἡμετέρων ἢ

ὑπόσχεσις παρὰ τῶν Λατίνων, ἀλλ' εἰ καὶ πάντες τῇ ἐνδείᾳ συνειχόμεθα, ὁμῶς ἐν μυχοῖς καρδίας στένοντες καὶ δακρύνοντες οἱ πλείους ὑπεγράφομεν. Ἐκλείσαν οὖν τὴν πύλην τῆς οἰκίας καὶ παρίσταντο ἑκάστῳ ὑπογράφοντι οἱ δηλωθέντες λατινεπίσκοποι, θεωροῦντες καὶ περιεργαζόμενοι πῶς ἕκαστος ὑπογράφει.

Η ἀπίστευτη και ἀπύθμενη θρασεῖα γελοιοῦτητα του Αυτοκράτορα και του κόμματός του ἐμφαίνεται στην ἀκόλουθη ἐρμηνεία που ἔδωσαν στο περιεχόμενο της Ἐνώσης, και αυτό ἀνευθυθιάστα ἔχοντας ὑπογράψει τον Ὄρο!

οὔτε ἡμεῖς προσήλθομεν τῇ δόξῃ τῶν Λατίνων, οὐθ' οἱ Λατίνοι τῇ τῶν Γραικῶν. ἀλλ' ἐθεωρήθησαν καθ' ἑαυτὰς αἱ δόξαι παρ' ἑκατέρου μέρους καὶ εὐρέθησαν σύμφωνοι, καὶ ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ ἀνεφάνη δόξα. διὸ καὶ ἐτάχθη ἵνα κατέχη ἑκάτερον μέρος τὴν δόξαν ἣν κατεῖχε μέχρι τοῦ νῦν, καὶ ὑπάρχωμεν καὶ ἠνωμένοι.

(Cf. Gieseler, op. cit. §156 n.3)

Αυτό περὶ Ὄρου Πίστεως, Κανόνος Αληθείας και Μέτρου Σωτηρίας! Η προστυχία αυτοκρατορεύει στο ταλαίπωρο γένος. Δικαίως ο Αυτοκράτωρ δεν εἶχε τὴν καλὴ πίστη οὔτε τῆς μίας πόλεως που διοικούσε.

Επιστρέψας ο Ιωάννης στην Κωνσταντινούπολη διόρισε Πατριάρχη στον χηρεύοντα θρόνο τον Μητροφάνη και ἐπεχείρησε μαζί του να προχειρίζεται ἐπισκόπους Ἐνωτικούς λατινόφρονες. Οἱ τρεῖς Πατριάρχες Αλεξανδρείας, Ἀντιοχείας και Ἱεροσολύμων (οἱ οἱποῖοι εἶχαν δια ἀντιπροσώπων ὑποτίθεται ὑπογράψει τον Ὄρο στη Φλωρεντία) ἐξέδωσαν τότε Συνοδικὴ Ἐπιστολή (1443) με τὴν οἱποία ἀναφέρονταν στη Σύνοδο τῆς Φερράρας και Φλωρεντίας ὡς τὴν «*συναθροισθεῖσαν ἐν Φλωρεντία μαρὰν σύνοδον*», τον δε Μητροφάνη ἀπεκάλουν *Μητρόφονον* Πατριάρχην, καθαιρούσαν ἐπίσης ὅλους τους Ἐνωτικούς Ἐπισκόπους και, σε περίπτωση ἀπειθείας των, ἐπέθεταν τὴν ποινὴ του ἀφορισμοῦ. (Gieseler §156 n. 4).

Η Ένωση δεν κατέστη δυνατόν να πραγματοποιηθεί ούτε με καλοπιάσματα, ούτε με απειλές, ούτε με διώξεις, ούτε με βία. (Δείτε π.χ. τα όσα διηγείται ο Συρόπουλος, *op. cit.*, Τμήμα ΙΒ'). Ο εκ των υιών του Ιωάννη Δεσπότης Δημήτριος, ο οποίος είχε συνοδεύσει τον πατέρα του στην ιλαροτραγωδία της Φλωρεντίας, ήταν η πολιτική αιχμή της εναντιότητας προς τους Ενωτικούς. Προχώρησε μέχρι και σε στάση κατά του Αυτοκράτορος, και απειλήθηκαν μείζονα και χείρονα (1441 – 1442. Cf. Φραντζής, ΙΙ, 18). Έγιναν συμβιβασμοί, πάντως η Ένωση δεν διεκπεραιώθηκε. Οι υπογράψαντες εκκλησιαστικοί απομονώνονται από λαό και κλήρο και μοναχούς. Οι αρχιερείς ωχριούν πρό του πιστού λαού, ομολογούν την καταισχύνη των, δηλώνουν ότι βιάστηκαν να υπογράψουν, ότι ο νους τους δεν συγκατένευσε. «Υπέγραψεν η δεξιά; Κοπήτω. Η γλώττα ωμολόγησεν; Εκριζούσθω». Αυτή ήταν η απολογία των.

Θνήσκει δια τάχους, ως ώφειλε, ο Μητροφόнос Πατριάρχης. Ανδρείκελον προχειρίζεται (1444) στον πατριαρχικό θρόνο, κάποιος Γρηγόριος άσημος και ασήμαντος τα πνευματικά, αλλά ευγενής, εκ των Μελισσηνών, όργανον των Λατινοφρόνων. Στέλλονται και πάλιν εκ νέου πρέσβεις στην Ρώμη να διαβεβαιώσουν (για ποσοστή φορά;) ότι τάχα η Ένωση ενεργεί. Στασις λαού εκρήγνυται και ο Γρηγόριος διαφεύγει διωκόμενος (1451). Είχε εν τω μεταξύ φύγει ο Κακοιωάννης από την ζωή (1448), και ορίζεται Αυτοκράτωρ εκ των υιών του αντί του ανθενωτικού Δημητρίου ο Κωνσταντίνος (1449), ο οποίος φθάνει στην Πόλη από την Πελοπόννησο με Καταλανικά πολεμικά πλοία.

Ο Κωνσταντίνος σφραγίζει την μοίρα του ακολουθώντας την Ενωτική πολιτική του πατέρα του. Πιστεύει κουφομάταια σε ουσιαστική βοήθεια από τον Πάπα. Γράφει σε αυτόν ως προς αρχηγό της οικουμένης, του δηλώνει ότι επί τέλους θα συντελεστεί η Ένωση με επίσημη λειτουργία στην Αγία Σοφία, μνημόσυνο του Πάπα και

αναγραφή στα Δίπτυχα – του ζητεί να στείλει αρχιερέα που θα εποπτεύσει και κατευθύνει την «ειρήνευση» των δύο μερών. Ο Πάπας ανταποκρίνεται, αποστέλλει τον Ισιδώρο μετά κουστωδίας Ιταλών και εκ Χίου Λατίνων. Η αντίδραση λαού πρωτοστατούντων των μοναχών διογκώνεται. Ο Κωνσταντίνος εξαναγκάζει την τέλεση λειτουργίας στην Αγία Σοφία Ελληνικά και Λατινικά με μνημόσυνο του Πάπα. Η Αγία Σοφία περιφρουρείται από στρατιωτικά τάγματα. Ο Γεώργιος Σχολάριος, ήδη μοναχός, παραμένει έγκλειστος στο κελλί του κατά βασιλικαίς ανάγκαις. Γράφει όμως διάγγελμα το οποίο διαχέεται σε όλη την Πόλη.

Ἄθλιοι Ρωμαῖοι, εἰς τί ἐπλανήθητε, καὶ ἀπεμακρύνετε ἐκ τῆς ἐλπίδος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἠλίπισατε εἰς τὴν δύναμιν τῶν Φράγκων, καὶ σὺν τῇ Πόλει ΗΤΙΣ ΜΕΛΛΕΙ ΦΘΑΡΗΝΑΙ, ἐχάσατε καὶ τὴν εὐσέβειάν σας; Ἰλεῶς μοι, Κύριε! Μαρτύρομαι ἐνώπιόν σου, ὅτι ἀθῶος εἰμί τοιούτου πταιίσματος! Γινώσκετε, ἄθλιοι Πολῖται, τί ποιεῖτε; Καὶ σὺν τῷ αἰχμαλωτισμῷ, ὅς μέλλει γενέσθαι εἰς ὑμᾶς, ἐχάσατε καὶ τὸ πατροπαράδοτον, καὶ ὠμολογήσατε τὴν ἀσέβειαν! Οὐαὶ ὑμῖν ἐν τῷ κρίνεσθαι!"

(Cf. Σπυρίδων Ζαμπέλιος, *Ἀσματα Δημοτικά της Ελλάδος*. Εκδοθέντα μετὰ Μελέτης Ἱστορικής περὶ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ, p. 546).

Στην λειτουργία προσέρχονται μόνον ολίγιστοι Λατινόφρονες από το αρχοντολόι. Ομολογείται ο Όρκος της Φλωρεντίας και Μνημονεύεται ο Πάπας.

Από τότε, η Μεγάλη Εκκλησία μένει έρημη σαν μολυσμένη, μέχρι την τελευταία θλιβερή νύχτα.

Και ποιο το αντίτιμο της αίρεσης; Μερικές εκατοντάδες στρατιώτες και μερικά πλοία.

Ο Κωνσταντίνος την ώρα της Κρίσεως έχει εγκαταλειφθεί από τον (ολίγο άλλωστε εναπομείναντα) Λαό της Βασιλεύουσας.

Αλλά η αδυσώπητη Μοίρα ετελειούτο συνεπάγουσα την Νέμεσιν. Το 1451 θνήσκει ο σοφός Σουλτάνος Μουράτ και ανέρχεται στον Υψηλό Θρόνο ο Μωάμεθ Β΄, ήδη συμβεβλημένος στα βασιλικά καθήκοντα από το 1444, νεαρώδης (21 ετών) πλήρης μεγαλητόρων ορμών και έντροφος παιδείας, οργών για κλασσικούς ηρωισμούς. Ο Φραντζής του πλέκει το εγκώμιον (I, 32), αν και δεινότητα παθών από αυτόν στο πρόσωπο του εφήβου υιού του (IV, 14). Ο Κριτόβουλος του αφιερώνει την Θουκυδίδεια Ιστορία του. Ο λόγιος Πατριάρχης Γεννάδιος, τον οποίος αυτός ο ίδιος ο Πορθητής ανέδειξε επικυρώνοντας την εκλογή του λαού, είναι φίλος και σεβαστός του.

Ο Μουράτ είχε ήδη ασφαλίσει την Οθωμανική κυριαρχία στα Βαλκάνια εναντίον ηνωμένων και διαχωρισμένων Σταυροφορικών αντιπάλων Βενετών και Πολωνών και Ούγγρων και Σέρβων και Αλβανών και Τρανσυλβανών, με τις συντριπτικές του νίκες στην Βάρνα (1444) και στο Κόσσοβο (1448).

Η εξουσία του Μωάμεθ έμελλε να βασισθεί για πρώτη φορά συστηματικά, με επιλογή του, στην αυτοκρατορική φύση της Οθωμανικής κυριαρχίας. Έγινε μια μετατόπιση του κέντρου βάρους της διοίκησης από την παραδοσιακή Τουρκική αρχοντεία των Τουρκομάνων γενών στους νέους ηγέτες από όλη την αυτοκρατορία, ειδικότερα από τα Βαλκάνια. Στήριγμα στην εξουσία του νέου Σουλτάνου ήταν οι διακεκριμένοι εκ των κατακτημένων χωρών, προερχόμενοι από το Devsirme, την «Συλλογή» επί λέξει, επιλογή των υποσχόμενων στρατιωτικά ή πολιτικά νέων από όλους τους πληθυσμούς της επικράτειας, εξαιρετικού ανθρώπινου δυναμικού με προορισμό την υπηρεσία του Σουλτάνου, - πρόκειται για το «παιδομάζωμα». [Cf. St. J. Shaw, *History of the Ottoman Empire and Modern Turkey*, vol. I, pp. 52 sq., 55 sqq., 58 sqq. etc]. Μεταξύ των μέσων του 15^{ου} και των μέσων του 17^{ου} αιώνα σε σύνολο 47 Μεγάλων Βεζύρηδων μόνον 5 είχαν Τουρκική καταγωγή, οι άλλοι ήσαν Ελληνικής, Αλβανικής και

Σλαβικής προέλευσης. (K. Barkey, Empire of Difference. The Ottoman in Comparative Perspective, [Ελλ. Μετ. Μ. Δημητριάδου], σελ. 149).

Ο Ελληνισμός, στην φάση του Λυτρωτισμού του, διαμορφώνει θρησκεία και πολιτισμό κατά τους Μέσους Χρόνους, την Βυζαντινή περίοδο. Οι μορφές του δόγματος, της εκκλησιολογίας, του μοναχισμού από το ένα μέρος, της θεολογίας, φιλοσοφίας, φιλολογίας, τέχνης, από το άλλο, είναι ολοσχερής δημιουργία του Ελληνικού βιώματος. Ο Χριστιανισμός της Ορθοδοξίας είναι η έκφραση του Ελληνικού βιώματος της λύτρωσης. Την απαραίτητη ανεξαρτησία και ελευθερία για την δημιουργικότητα του Ελληνισμού εξασφάλιζε στο Βυζάντιο η θρησκεία, ακριβώς γιατί ήταν διαμόρφωμά του. Η πολιτική εξουσία δεν συντονίστηκε ως επί το πλείστον με το πνεύμα του Ελληνισμού, και για αυτό βασικά απέτυχε. Δεν κατάφερε να θεμελιώσει μια βιώσιμη δυναμική ανόδου. Το Βυζάντιο λάμπει πολιτισμικά παρά την πολιτική του αποτυχία.

Η στρατηγική αντιμετώπισης της οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής αδυναμίας της εκ μέρους της πολιτικής εξουσίας της Αυτοκρατορίας ήταν ριζικά λανθασμένη. Στην ουσία επρόκειτο για μια πολιτική υποταγής σε ξένες δυνάμεις με αντάλλαγμα την στήριξη όχι της αυτοκρατορίας αλλά της ηγετικής ομάδας της που εκαρπούτο ή συνεπλέκετο με την πολιτική εξουσία. Στην ζυγαριά των ανταλλαγμάτων η Βυζαντινή πολιτική εξουσία πολύ εύκολα έριχνε την πνευματική ουσία της Αυτοκρατορίας, δηλαδή τον Ελληνισμό της, υπό τη μορφή, σε αυτήν την φάση, της πίστης της. Τρανή

απόδειξη ότι δεν εθεμελιώνετο επ' αυτού, δεν αναγνώριζε τον Ελληνισμό ως ταυτότητά της.

Το γεγονός αυτό – η επικρατήσασα διαχειριστική λογική (του κατευθυντήριου μέρους μετά τον 11^ο αιώνα μ.Χ.) της Βυζαντινής πολιτικής εξουσίας που για να «σώσει» το ταπεινό παρόν απεμπολούσε και εθυσίαζε την πολιτισμική ταυτότητα του Ελληνισμού με τον επίμονο, βιάζοντα Ενωτισμό της - - αυτός ο άφρων τακτικισμός στρατηγικής την ωδήγησε σε ένα φαύλο κύκλο αποδυνάμωσης και αποτυχίας. Εγκαταλείποντας τον Ελληνισμό και προδίδοντας την αυτοδύναμη πίστη του λαού, όπως ελεύθερα διεμορφώνετο από το Ελληνικό βίωμα της λύτρωσης σύμφωνα και με τον Ελληνικό χαρακτήρα της φυσικής τελειότητας, εμείωνε την απόδοση της κοινωνίας, ηύξανε την ανάγκη ξένης επικουρίας, την οποία αναζητώντας μονίμως στην Δύση, την Ευρώπη, μετέφραζε σε περαιτέρω απεμπόληση του Ελληνισμού, της Πίστεως, πράγμα που ωδηγούσε σε αποσυντονισμό της αυτοκρατορικής συνοχής και έτσι σε περαιτέρω εσωτερική αποδυνάμωση και ανάγκη εξωτερικής βοήθειας, την οποία πάλιν αναζητούσε βάσει της ίδιας στρατηγικής.

Παράλληλα δρούσε και ο αντίστοιχος οικονομικός φαύλος κύκλος: ανοικείες δομές, ολιγαρχική ανικανότητα, ύφεση της οικονομικής δραστηριότητας, ηυξημένη ανάγκη εσόδων του δημοσίου (δεδομένης και της μόνιμης «πολιτικής» εξαγοράς ασφάλειας από κάθε παρεπιδημούντα, ή και εκ του μακρόθεν υποβλέποντα, ξένο εν ισχύι), μεγαλύτερη αφαίμαξη των πάντων, συντριβή της μεσαιάς τάξης, μεγαλύτερη πτώση της πραγματικής οικονομίας κοκ.

Η πολιτική εξουσία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας αντί να δυναμώνει επί της ταυτότητάς της, επί του Ελληνισμού, προσπαθούσε να επιβιώσει πουλώντας και προδίδοντας το μόνο πολύτιμο που είχε, αυτό που μόνο θα επέτρεπε στην Αυτοκρατορία (ότι είχε απομείνει

από αυτήν) να αναγεννηθεί και ανανήψει από την προϋούσα αδυναμία της, η οποία ακριβώς συνίστατο στην ανοικειότητα προς την ουσιώδη ταυτότητά της, ανοικειότητα που έκανε την ηγετική ανξιοκρατία να απεμπολεί τον Ορθόδοξο Ελληνισμό τόσο εύκολα.

Εξ άλλου η Βυζαντινή πολιτική εξουσία πουλούσε κάτι αναπαλλοτρίωτο, μη δυνάμενο να «πουληθεί». Γιατί η διαίρεση των Χριστιανισμών είναι φυσική και αγεφύρωτη, όσο το πολιτισμικό χάσμα μεταξύ Ελληνισμού και αντικλασσικού Ευρωπαϊσμού.

Το Σχίσμα εξασφάλισε την ελευθερία του Ελληνισμού όχι τόσο από την Ευρώπη της Δύσεως προς την οποία είναι είτε ανεπικοινωνήτος είτε «ερωτικό» ιδεώδες της, αλλά από την πολιτική εξουσία του χώρου μας η οποία πιέζει για ανέφικτη ένωση και αδύνατο συντονισμό.

Όπως τότε επί Βυζαντίου, έτσι και τώρα επί ΝεοΕλληνικού Κράτους. Οι ομοιότητες είναι φυσικά συστημικές και δομικές.

Στην Σπάρτη, παρά τον Ευρώτα και υπό τον Ταΰγετο, εγέρθηκε ο Άξων της παγκόσμιας ιστορίας. Συντελέστηκε η Τρίτη και τελική Επανάσταση της παρουσίας του ανθρώπου στον Κόσμο – και από εκεί έρρευσε ο Δωρικός θορός και φύσηξε το Δωρικό πνεύμα συνεπαίρνοντας ακαταμάχητα, σε διευρυνόμενους κύκλους του χώρου και του χρόνου, πρώτα την Πελασγική, Ιωνική, Αχαιική και Αιολική συμφυλία, μετά τον Μακεδονικό βορρά, την Ανατολή εν συνεχεία, την Ρώμη ύστερα και την οικουμενική αυτοκρατορία της, τέλος δε την Τευτονική και ιστορική Ευρώπη.

Στην πρώτη μεγάλη Επανάσταση, την Νεολιθική, ο άνθρωπος συγκινήθηκε με την φύση, συνήργησε με τον Νόμο της Περιοδικότητας, καλλιέργησε την γη, εξημέρωσε και έθρεψε ζώα, βγήκε από τις σπηλιές

και τις καλύβες, κατοίκησε χωριά, λάτρευσε την Φύση και την Γη ως Μεγάλη Μητέρα της χθόνιας γονιμότητας, εθλίβη και εχάρη για τα Πάθη και την εαρινή Ανάσταση του νεαρόδου Δαίμονος του Ενιαυτού.

Η δεύτερη θεμελιώδης Επανάσταση, των Μετάλλων, ωδήγησε στην συγκέντρωση πλούτου και ισχύος, στις μεγάλες γεωπολιτικές Αυτοκρατορίες, στην πύκνωση της κατοίκησης από χωριού εις πόλη και μεγάπολη και πρωτεύουσα, στην βιοτεχνία και το εμπόριο και την ναυτιλία, στην λατρεία του Κυρίου των Δυνάμεων και την υποταγή σε αυτόν, τον επέκεινα και τον ενθάδε, στα γιγαντιαία ανάκτορα και τις τιτανικές οχυρώσεις, στις τρομερές θυσίες, στον Ουράνιο Δυνάστη, στον Πατρικό Αρχό και Δεσπότη.

Η τρίτη και σημαντικώτατη και οριστική Επανάσταση είναι του Κάλλους. Το Άνθος του Κόσμου είναι ισχυρότερο από την χθόνια γονιμότητα της Μεγάλης Μητέρας των πάντων, είναι ισχυρότερο από την μυστική υπερουσιότητα του Πατρικού βυθού. Γιατί το Απόλυτο προβάλλεται κατά την ανάγκη της υποστάσεώς του στον Κόσμο των σχέσεων, το Είναι φανερώνεται εις επί-δειξη της πληρότητάς του, η Αιωνιότητα εκτείνεται εις τόπο και διάρκεια προς διάρθρωση του «Κόσμου» και της κοσμικής τάξης, η Κρυφιότητα της ύπαρξης από-καλύπτεται δια την από-δειξη της ανυπέροβλητης δύναμης που την εγείρει υπέρ το Μηδέν της ανυπαρξίας. Και στην διπολική αυτή ταύτιση Είναι και Φαίνεσθαι η προνομιούχος όψη είναι η Μορφή της Τελειότητας, το «Τέλος» για το οποίο το Απόλυτο δια-μορφώνεται εις «Κόσμο».

Η Ιερογαμία που τιθασεύει την θήλεια γονιμότητα και την βιάζει εις παραγωγική γενεσιουργία είναι η υπέρτατη Δύναμη της πρώτης Επανάστασης. Η ανεξερεύνητος Βουλή του Κυρίου των Δυνάμεων δεσπόζει στην δεύτερη, Μεταλλική. Ο Έρως του Καλού δυναστεύει ακαταμάχητα στην τελεσιουργό Ελληνική του όμορφου.

Δείτε τώρα τον Ελληνισμό στη Κλασική και την Βυζαντινή μορφή του σαν πολιτισμικό Εκκρεμές.

Στην πρώτη φάση του Εκκρεμούς, στην αρχαία περίοδο, η τελεολογική δομή της ύπαρξης κυριαρχεί βιωματικά. Τα πάντα του υψηλού πολιτισμού και του ανθρώπινου βίου περιστρέφονται αυτόματα περί το Κάλλος. Τα δεινά του χρόνου είναι απλά συμβεβηκότα στον ουσιώδη αγώνα της τελειότητας. Επί των παθών της ύπαρξης και του φρικτού θανάτου επιβάλλεται το μειδίαμα της χαράς του Είναι, του ευ είναι, του «τέλους», του Κάλλους. Αυτό εκφράζει το Απολλώνιο ίνδαλμα του Κούρου, ακόμη και σε ταφικά μνημεία. Το δυτικό αέτωμα του ναού του Διός στην Ολυμπία αισθητοποιεί την κλασική ιδέα του χρόνου και της αιωνιότητας.

Όταν η ατμόσφαιρα στην ψυχή του ανθρώπου βαραίνει και σκιές παρουσιάζονται στον Απολλώνειο καταυγασμό της, όταν κόπωση την καταλαμβάνει από τον ανελέητο αγώνα της ύπαρξης για την τελειότητα του «τι ην είναι» της, για το κάλλος της ουσίας της, όταν η γαλήνη και ο ησυχασμός του εγκόσμιου «τέλους» χάνουν την υπερισχύουσα αίγλη τους απέναντι στον κόπο και τον πόνο της έγχρονης οδού προς αυτό, - τότε ο Ελληνισμός μεταπίπτει στο λυτρωτικό του μήνυμα και τονίζεται η σωτηριολογική δομή του Ελληνικού βιώματος. Ήδη στην αρχαιότητα. Διακηρύσσει ο νεκρός μύστης του Ορφισμού σε χρυσή δέλτο επί του άπυρου στήθους του:

κύκλου δ' ἐξέπταν βαρυπενθέος αργαλέοιο

Η ρίζα της Ορθοδοξίας ευρίσκεται στην κλασική αρχαιότητα. Ο Απολλώνειος Ορφισμός του Ελληνισμού διαμορφώθηκε εις Ορθοδοξία από το Άγιο Πνεύμα δια των Ελλήνων Πατέρων στην

δεύτερη φάση του Εκκρεμούς. Η Ορθοδοξία είναι ο Ελληνισμός της Σωτηρίας. Αποτελεί την ετέρα φάση του Ελληνισμού του Τέλους.

Το Δόγμα παρέλαβε από την πρώτη υπαρξιακή διάσταση αφ' ενός τον Μέγα Νεαρώδη του Περιοδικού Κοσμικού Κύκλου, τον νεκρόν κείμενο και ιδού ανέστη, τον διαμελιζόμενο και εσαεί αποκαθιστάμενον εις ολοκληρίαν Διόνυσο και Υάκινθο. Και αφ' ετέρου την Θεομήτορα, Μεγάλη Μητέρα θεών και ανθρώπων. Από την δεύτερη τον κρύφιο Πατέρα, τον Κύριο των Δυνάμεων. Και από την τρίτη και καίρια διάσταση την ουσία του. Τον τριχή Φανερούμενο Θεό, στην σύσταση του Κόσμου των φαινομένων, στο Πάθος και στην Ανάσταση, στις άκτιστες ενέργειες που συνιστούν και ανέχουν τα όντα στην ύπαρξη. Το Άγιο Πνεύμα τελεσιουργό του «Τέλους», της επιστροφής του εγκόσμιου κάλλους της τελειότητας στην ταυτότητα της Απόλυτης πηγής του. Την Παρθένο Θεομήτορα, τον Ευαγγελισμό δια του Κοσμικού Ανθού υπεράνω της έγχρονης γενεσιουργίας. Τον Μοναχισμό του βιώματος παρούσας Αιωνιότητας, του εξαιωνισμού της Στιγμής, της ανοικτής Πύλης μεταξύ Χρόνου και Αιωνιότητας, της δυνατότητας νυν θέωσης και συμπαρουσίας κατενώπιον των τριαδικών αστραπών.

Εις και ο αυτός Ελληνισμός αποκαλύπτεται μεγαλωστί στην κλασσική αρχαιότητα και στο βυζάντιο κατά τις δύο όψεις της ταυτότητας του. Και τότε μεγαλούργησε πολιτισμικά.

Εβυθίσθη όμως στα μύχια της ψυχής του Λαού, και λάμπει σκοτεινό ένστικτο στα άδολα μάτια της ύπαρξης του, αφεθείς συστηματικά ακαλλιέργητος από ανάξιες μικρές ηγεσίες, κατά την νεωτερική περίοδο της ιστορίας: αυτόν που ζούμε είναι ο δικός μας σκοτεινός Μεσαίων. Τον οποίο δεν επέβαλλε καμμία υλική ισχύς αλλά η αλλοτρίωση της πολιτισμικής μας ταυτότητας με τους

διάφορους Ευρωπαϊστικούς Ενωτισμούς των ηγετικών
αναξιοκρατιών μας.